

SVEA HOVRÄTT
Avdelning 02
Rotel 020105

DOM
2014-07-08
Stockholm

Mål nr
T 1459-13

Sid 1 (14)

KÄRANDE

International Inventory Management, LLC
456 Manning Avenue
Elon
NJ 27244
USA

Ombud: Advokaten Harald Nordenson och jur.kand. Ann-Marie Haro
Setterwalls Advokatbyrå AB
Box 1050
101 39 Stockholm

SVARANDE

Adamus HT Sp. Z.o.o.
Ul. Robotnicza 3a
71-712 Szczecin
Polen

Ombud: Advokaten Sverker Bonde och jur.kand. Jenny Sverker
Advokatfirman Delphi KB
Box 1432
111 84 Stockholm

SAKEN

Klander av skiljedom

HOVRÄTTENS DOMSLUT

1. Hovrätten ogillar käromålet.
2. Hovrätten förpliktar International Inventory Management, LLC att ersätta Adamus HT Sp. Z.o.o. för rättegångskostnader med 437 600 kronor, varav 435 000 kronor avser ombudsarvode, och med 17 400 euro, allt avseende ombudsarvode. På beloppen 437 600 kronor och 17 400 euro ska ränta utgå enligt 6 § räntelagen från dagen för hovrättens dom tills betalning sker.

Dok.Id 1148980

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00	08-561 675 09	måndag – fredag
103 17 Stockholm		08-561 675 00		09:00-15:00
		E-post: svea.avd2@dom.se		
		www.svea.se		

BAKGRUND

Genom den nu aktuella skiljedomen, meddelad av professor Christina Ramberg som ensam skiljeman, avgjordes motstående betalningsanspråk med anledning av ett mellan parterna träffat avtal.

Adamus HT Sp. Z.o.o. (Adamus), som hade påkallat skiljeförfarandet, hade yrkat att International Inventory Management, LLC (IIM) skulle förpliktas att betala ett närmare angivet belopp för levererade produkter. IIM hade i sin tur yrkat att Adamus skulle förpliktas att betala ett avsevärt högre belopp, framför allt avseende skadestånd för ogrundad hävning av parternas avtal. Genom skiljedomen förpliktades IIM att till Adamus betala ett något mindre belopp än det som Adamus hade yrkat, medan Adamus inte förpliktades att betala något belopp till IIM.

YRKANDEN I HOVRÄTTEN

IIM har yrkat att hovrätten ska upphäva skiljedomen.

Adamus har motsatt sig yrkandet.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

PARTERNAS TALAN

Grunder

IIM

1. Skiljemannen har funnit att IIM har erbjudit Adamus kunder produkter som konkurrerar med Adamus samt att IIM därigenom brutit mot parternas avtal, innebärande att Adamus hävning av parternas avtal inte var ogrundad. Det finns två alternativa tolkningar av det som skiljemannen sålunda funnit:

a) Den ena är att Adamus haft hävningsrätt därför att IIM sålt *konkurrerande tredje-
partsprodukter*. I så fall har skiljemannen överskridit sitt uppdrag eftersom Adamus
inte i skiljeförfarandet åberopade sådan försäljning som grund för hävningsrätt och
därför inte heller hade åberopat uppsägningsbestämmelsen i Art. 13(1)(c).

b) Den andra är att Adamus haft hävningsrätt därför att IIM sålt *konkurrerande egen-
tillverkade produkter*. I så fall har skiljemannen överskridit sitt uppdrag eller begått ett
handläggningsfel som sannolikt har påverkat utgången eftersom skiljemannen då inte
har prövat IIM:s invändning att IIM haft rätt att sälja egentillverkade produkter.

2. Skiljemannen har inte uppfyllt sin skyldighet till materiell processledning genom att
inte klarlägga vilken slags försäljning – konkurrerande tredjepartsprodukter eller kon-
kurrerande egentillverkade produkter – som Adamus påstod hade gett bolaget häv-
ningsrätt. Denna underlåtenhet utgör ett handläggningsfel som sannolikt påverkat ut-
gången i skiljemålet.

3. Skiljemannen har inte meddelat separata domslut över Adamus huvudkäromål re-
spektive IIM:s genkäromål, utan bara ett ”nettodomslut”. Skiljemannen har därigenom
begått ett handläggningsfel som sannolikt har påverkat utgången.

Adamus

1. a) Adamus har i skiljemålet åberopat att IIM sålde konkurrerande tredjepartsproduk-
ter. Om hovrätten skulle finna att Adamus inte har åberopat denna omständighet har
omständigheten i vart fall införts i skiljemålet. Skiljemannen har därför inte överskridit
sitt uppdrag.

b) Skiljemannen har prövat IIM:s invändning. Skiljemannen har därför inte överskridit
sitt uppdrag eller begått ett handläggningsfel som sannolikt har påverkat utgången i
skiljemålet.

2. Skiljemannen har fullgjort samtliga sina skyldigheter. Även om så inte skulle vara
fallet har underlåtenheten inte påverkat utgången i skiljemålet.

3. Skiljemannen har inte begått något handläggningsfel. I vart fall har ett eventuellt handläggningsfel inte påverkat utgången i målet.

Utveckling av talan

Till utveckling av sin talan har parterna anfört i huvudsak följande.

IIM

I skiljemålet stod parterna mot varandra med ömsesidiga penningkrav. Adamus krävde 56 000 USD för levererade verktyg. IIM krävde 342 000 USD, fördelat på 25 poster. Den största posten var 278 000 USD, som avsåg skadestånd för ogrundad hävning av parternas avtal. Adamus anförde 13 skäl för att hävningen inte varit ogrundad. Detta tvisteläge lyckades skiljemannen inte få grepp om.

Första klandergrunden

Centralt är följande på s. 37 i skiljedomen.

"Adamus has shown that IIM competed with Adamus by offering Adamus' customers products competing with Adamus. This is a breach against the Commercial Agreement, against good business ethics and against good faith and fair dealing."

"IIM has breached the provision in Art. 13(1)(c) about selling competing products. Adamus is, consequently entitled to terminate the contract."

Skiljemannen fann alltså att IIM hade gjort sig skyldigt till avtalsstridig försäljning av produkter som konkurrerade med Adamus produkter och som berättigade Adamus att häva avtalet. Det framgår emellertid inte av skiljedomen vilka slags konkurrerande produkter – egentillverkade produkter eller tredjepartsprodukter – som skiljemannen menade att IIM avtalsstridigt ägnat sig åt att sälja. För att kunna pröva IIM:s klandertalan är det oundvikligt att hovrätten tolkar och fastställer vad skiljemannen måste ha menat med de två citaten ovan.

Om hovrätten då kommer fram till att skiljemannen menat försäljning av tredjepartsprodukter har skiljemannen överskridit sitt uppdrag eller begått ett handläggningsfel som sannolikt påverkat utgången eftersom Adamus inte i skiljeförfarandet hade åberopat sådan försäljning som skäl för att hävningen inte var ogrundad.

Om hovrätten kommer fram till att skiljemannen menat försäljning av egentillverkade produkter har skiljemannen överskridit sitt uppdrag eller begått ett handläggningsfel som sannolikt påverkat utgången eftersom skiljemannen då inte har prövat IIM:s invändning att parternas avtal tillät sådan försäljning.

I sin "Reply to the Statement of Defense" (s. 10) klargjorde Adamus att bolaget inte som hävningsgrund åberopade försäljning av tredjepartsprodukter och bestämmelsen i Art. 13(1)(c) i parternas avtal.

Adamus skriftliga slutanförande, särskilt punkten (j) sista meningen, ställer utom varje tvivel att det av bolaget åberopade hävningsgrundande kontraktsbrottet var IIM:s marknadsföring av egna ersättningsdelar till tablettslagningsmaskiner.

I sitt skriftliga slutanförande sammanfattade IIM (s. 24):

"Therefore, Respondent did not improperly compete with Claimant. It did exactly what the Agreement allowed it to do and Claimant presented no evidence that Respondent ever did what the Agreement said it could not do – manufacture Punches and Dies or sell the products of a third party who was a direct competitor of Claimant. Therefore, Claimant was not justified in terminating the Agreement for this reason."

Denna slutsats skulle skiljemannen också ha kommit till om hon bara hade hållit sig till vad parterna anfört och åberopat.

Andra klandergrunden

Skiljemannen borde ha utövat processledning genom att skapa klarhet för sig själv om vad Adamus egentligen menade med påståendet att *"IIM unjustly competed by repeatedly offering products of Adamus' competitor [...] against the contracted non-competition clause in the Commercial Agreement"*. IIM uppfattade för sin del att den

här anklagelsen avsåg IIM:s fullt tillåtna försäljning av egentillverkade ersättningsdelar till tablettslagningsmaskiner. Det kunde ju inte gärna avse något som IIM aldrig ägnat sig åt, nämligen försäljning av tredjepartsprodukter.

Om skiljemannen hade fullgjort sin skyldighet att säkerställa att hon förstått den här grunden för Adamus omedelbara hävning skulle hon inte ha kunnat dra slutsatsen att *"IIM has breached the provision in Art. 13(1)(c) about selling competing products. Adamus is, consequently, entitled to terminate the contract."* Då hade IIM:s skadeståndstalan inte kunnat ogillas.

Tredje klandergrunden

Utgången i käromålet och genkärålet blev att skiljemannen bedömde Adamus fakturakrav i käromålet mot IIM:s genkärsmål med 25 olika ersättningskrav. Skiljemannen konstaterade att Adamus hade rätt till 56 102,85 USD på grund av verktygsleveranser. IIM fick bara en bråkdel av vad bolaget begärt, 11 180 USD, som skiljemannen kvittade ut genom att sänka ersättningsbeloppet till Adamus till 44 922,85 USD.

Skiljemannen valde således en teknik för att skriva domslutet som innebär en "nettoredovisning". Felet att inte meddela separata domslut över huvudkärålet och genkärålet har inte påverkat utgången av målet i den vanliga meningen att de ömsesidiga betalningsförpliktelserna skulle varit annorlunda om felet inte begåtts. Genom den valda tekniken har det dock inte varit möjligt att yrka att ett eventuellt upphävande bara ska avse genkärålet.

Adamus

Första klandergrunden

Redan i inledningen av skiljeförfarandet anförde Adamus följande.

IIM "was not going to fulfill the contract in this respect at all and to any potential clients he established relationships with, he presented only his own products or the products of other entities being competitors of Adamus."

Adamus gjorde alltså gällande att IIM gjort sig skyldigt till ett direkt och allvarligt brott mot konkurrensbestämmelsen i parternas avtal. Av Adamus yttrande över IIM:s genkäromål framgår att huvudskälet till att Adamus hävde avtalet var "*unjust competition with Adamus products*". Adamus framhöll också att IIM konsekvent brutit mot avtalet genom att marknadsföra sin egen utrustning. I Adamus "Statement of Defense for Counterclaim" framhölls "*that the breach of the noncompetition clause equalled to offering potential clients IIM:s tooling only at the expense of the claimants (Adamus) products.*" Adamus anförde i skiljeförfarandet att IIM inte bara brutit mot avtalet utan även mot "*good faith and fair dealing*".

I skiljeförfarandet utvecklade IIM på över två och en halv sida varför IIM inte gjort sig skyldigt till något brott mot konkurrensförbudet. IIM uppfattade att Adamus gjorde gällande försäljning både av tredjepartsprodukter och egentillverkade produkter och att detta var i strid med avtalet. Adamus påstående i denna del framgår av första meningen i punkten (j) på s. 18 i skiljedomen och punktens motsvarighet under skriftväxlingen i skiljeförfarandet. IIM anförde att det inte fanns något bevis för att IIM sålt tredjepartsprodukter. Vidare anförde IIM att Adamus försökte lägga dimridåer, "*cloud the picture*", genom att påstå att IIM erbjöd konkurrerande tredjepartsprodukter.

Parterna hade olika uppfattning om det hade sålts tredjepartsprodukter eller inte och om försäljning av IIM:s egentillverkade produkter var delvis förbjuden eller helt tillåten enligt avtalet. IIM argumenterade för att Adamus inte hade visat att IIM hade sålt eller försökt sälja reservdelar från konkurrerande tredje part.

I sitt slutanförande framhöll Adamus att en del punkter i reciten var väsentliga och betydelsefulla men inte fullständigt återgivna. Därför tydliggjorde Adamus beträffande punkten (j) att det var fråga om IIM:s otillåtna försäljning av tredjepartsprodukter och egentillverkade produkter.

IIM gjorde i sitt slutanförande gällande att bolaget enligt avtalet fick sälja alla sina egna produkter. Vidare anförde IIM att Adamus inte hade visat att IIM hade sålt produkter som var tillverkade av en konkurrent till Adamus.

Andra klandergrunden

Av inlagor i skiljeförfarandet framgår att Adamus gjorde gällande att IIM brutit mot konkurrensförbudet genom att marknadsföra inte bara andras produkter utan även vissa av sina egna produkter. Det framgick även i de utkast till recit som skiljemannen upprättade. Skiljemannen ställde under utarbetandet av reciten flera frågor till parterna för att klarlägga att hon uppfattat deras ståndpunkter korrekt. Hon inbjöd även parterna att utveckla sin talan i de delar där hon inte uppfattat dem korrekt. Skiljemannen fullgjorde alltså sin skyldighet att processleda parterna.

Tredje klandergrunden

Adamus förstår inte vari handläggningsfelet skulle bestå. Skiljemannen gjorde en avräkning. Den är inte felaktig. Det förhållandet att det inte är ett domslut över huvudkäromålet och ett över genkäromålet och att man därför inte kan klandra skiljedomen partiellt kan inte vara ett handläggningsfel.

HOVRÄTTENS DOMSKÄL

Båda parter har lagt fram skriftlig bevisning.

Klandertalan

IIM:s första klandergrund

För att klandertalan såsom den utformats ska kunna bifallas på den av IIM i första hand åberopade klandergrunden måste till att börja med åtminstone ett av följande två förhållanden framgå av utredningen.

Det första förhållandet innefattar dels att skiljemannen funnit att Adamus haft hävningsrätt därför att IIM sålt konkurrerande tredjepartsprodukter, dels att Adamus inte i skiljeförfarandet hade åberopat sådan försäljning som grund för hävningsrätt.

Det andra förhållandet innefattar dels att skiljemannen funnit att Adamus haft hävningsrätt därför att IIM sålt konkurrerande egentillverkade produkter, dels att skilje-

mannen inte prövat IIM:s invändning att IIM haft rätt att sälja egentillverkade produkter.

I de egentliga domskälen i skiljedomen (s. 37) redovisas skiljemannens ställningstaganden i frågan om Adamus hävningsrätt enligt följande.

"Adamus has shown that IIM competed with Adamus by offering Adamus' customers products competing with Adamus. This is a breach against the Commercial Agreement, against good business ethics and against good faith and fair dealing."

Längre ned på samma sida i skiljedomen står följande.

"IIM has breached the provision in Art. 13(1)(c) about selling competing products. Adamus is, consequently entitled to terminate the contract."

Enligt hovrättens uppfattning kan av det första citatets första mening inte annat utläsas än vad som uttryckligen sägs, nämligen att skiljemannen funnit att Adamus har bevisat att IIM konkurrerade med Adamus genom att erbjuda Adamus kunder produkter som konkurrerade med Adamus. Det går inte att utläsa om skiljemannen med "produkter" avsett tredjepartsprodukter eller egentillverkade produkter eller möjligen produkter av båda slagen. Det första citatet sammanläst med det andra skulle kunna – eftersom Art. 13(1)(c) handlar om hävning eller uppsägning av avtalet på grund av försäljning av IIM av konkurrerande tredjepartsprodukter – tyda på att skiljemannen med "produkter" i det första citatets första mening avsett just konkurrerande tredjepartsprodukter. Emellertid är det oklart hur de två citaten förhåller sig till varandra. Med beaktande av det sagda finner hovrätten att det första citatets första mening inte nödvändigtvis måste innebära att skiljemannen där avsett endast tredjepartsprodukter.

Enligt skiljedomens recit – s. 18, punkten (j) första meningen – hänvisade Adamus, som hävningsgrundande kontraktsbrott, till att *"IIM unjustly competed by repeatedly offering products of Adamus' competitor [...] against the contracted non-competition clause in the Commercial Agreement."* Referensen till nämnda klausul – Art. 1 i avtalet – medför, enligt hovrätten, att Adamus i denna del måste anses ha hänvisat till försäljning av tredjepartsprodukter eftersom klausulen tar sikte just på sådan försälj-

ning. Resterande del av punkten (j) avser IIM:s egentillverkade produkter. IIM å sin sida förnekade enligt reciten att bolaget otillbörligt konkurrerat med Adamus produkter genom att sälja tredjepartsprodukter (s. 16, tredje stycket). Enligt reciten framförde IIM även att parternas avtal inte förbjöd IIM att sälja egentillverkade produkter. Vid dessa förhållanden finner hovrätten att det ligger närmast till hands att uppfatta det första citatet ur de egentliga domskälen på så sätt att det omfattar försäljning av såväl tredjepartsprodukter som IIM:s egentillverkade produkter. Vad som ovan återgetts ur skiljedomens recit kan inte förstås på annat sätt än att Adamus i skiljeförfarandet också åberopade konkurrerande försäljning av tredjepartsprodukter som hävningsgrundande kontraktsbrott. Utredningen i övrigt om hur Adamus fört sin talan i skiljeförfarandet inklusive bolagets medverkan vid färdigställandet av reciten är också väl förenlig med att sådant åberopande gjorts.

IIM har gjort gällande att skiljemannen inte prövat IIM:s invändning att IIM haft rätt att sälja konkurrerande egentillverkade produkter. Som hovrätten konstaterat i det följande anger det första citatets första mening bara att Adamus har bevisat att IIM konkurrerade med Adamus genom att erbjuda Adamus kunder produkter som konkurrerade med Adamus. Meningens formulering, i ljuset av hur parterna enligt reciten fört sin talan, tyder alltså på att skiljemannen beaktat försäljning av både konkurrerande tredjepartsprodukter och egentillverkade produkter. Enligt hovrättens uppfattning tyder formuleringen visserligen också på att skiljemannen har underlåtit att pröva IIM:s nämnda invändning. Det finns dock ett inte obetydligt utrymme för att det första citatets första mening innefattar en sådan, inte uttryckligen redovisad, prövning. Hovrättens slutsats är därför att det av utredningen inte framgår att skiljemannen inte prövat IIM:s nämnda invändning.

Slutsatsen är att käromålet inte kan bifallas på den av IIM i första hand åberopade klandergrunden.

IIM:s andra klandergrund

I doktrinen har uttalats att man måste ”hålla för visst att bristande processledning numera i åtminstone vissa fall kan utgöra ett klanderbart fel” (Lindskog, Skiljeförfarande, En kommentar, 2 uppl., 2012, s. 903). Ansvar för att oklarheter i parternas talan i ett

skiljeförfarande avhjälpas måste emellertid, enligt hovrättens mening, i första hand ligga på parterna, inte skiljenämnden. Det är parterna som bestämmer hur de för sin talan. Den part som menar att motpartens talan inte är tillräckligt klar i något hänseende får begära klarläggande och har, om detta uteblir, möjlighet att göra gällande att oklarheten ska drabba motparten på ett eller annat sätt.

I det nu aktuella skiljeförfarandet har parterna utfört sin talan bl.a. i inlagor och muntligt vid en telefonkonferens. Skiljemannen har också tillställt dem flera utkast till recit som de har kommenterat och skiljemannen därefter justerat. Båda parterna har således haft tillfälle att begära klarläggande av motparten om så hade önskats alternativt kunnat göra gällande t.ex. att motpartens talan inte kunde bifallas på grund av oklarheter eller bristande precisering. Mot bakgrund av det anförda finner hovrätten att skiljemannen inte har försummat sin skyldighet till materiell processledning i de avseenden som IIM hävdar.

IIM:s talan kan därför inte bifallas på den i andra hand åberopade klandergrunden.

IIM:s tredje klandergrund

Parterna hade i skiljeförfarandet framställt motstående betalningsyrkanden. I klander målet har inte gjorts gällande att parterna eller någon av dem till skiljemannen framställt någon begäran om hur dessa yrkanden skulle hanteras i skiljedomens domslut beroende på utgången, dvs. om domslutet i förekommande fall skulle innehålla motstående betalningsförpliktelser eller endast en "nettobetalningsförpliktelse". Med hänsyn härtill finner hovrätten att skiljemannen inte kan anses ha begått ett handläggningsfel genom att inte meddela separata domslut över Adamus huvudkäromål och IIM:s genkäromål.

IIM:s talan kan därför inte bifallas på den i tredje hand åberopade klandergrunden.

Samlad bedömning

Hovrättens bedömning av de av IIM åberopade klandergrunderna innebär att IIM:s klandertalan ska ogillas.

Rättegångskostnader

På grund av målets utgång är Adamus berättigat till ersättning för rättegångskostnader. Hovrätten finner att yrkat belopp är skäligt.

Övrigt

Det saknas skäl att tillåta överklagande av hovrättens dom, 43 § andra stycket lagen (1999:116) om skiljeförfarande.

Hovrättens avgörande får inte överklagas.

Ulrika Beergrehn

Patrik Schöldström Dan Öwerström

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Ulrika Beergrehn, Patrik Schöldström samt Dan Öwerström, referent och skiljaktig.

Skiljaktig motivering, se nästa sida.

Skiljaktig motivering

Hovrättsrådet Dan Öwerström är skiljaktig beträffande motiveringen när det gäller den tredje klandergrunden.

IIM har gjort gällande följande. Skiljemannen bedömde Adamus fakturakrav i käromålet mot IIM:s genkäromål med 25 olika ersättningskrav. Skiljemannen konstaterade att Adamus hade rätt till 56 102, 85 USD på grund av verktygsleveranser. IIM fick en bråkdel av vad bolaget genstämningsvis hade yrkat, 11 180 USD, som skiljemannen kvittade ut genom att sänka ersättningsbeloppet till Adamus till 44 922,85 USD. Skiljemannen valde en teknik för att skriva domslutet som innebär en ”netto redovisning”. Detta utgör ett handläggningsfel.

Kvittning i en process kan ske genom att gäldenären framställer en kvittningsförklaring eller ett kvittningsyrkande. Skillnaden ligger däri att kvittningsförklaringen får effekt omedelbart, om inte parten motsätter sig kvittning, emedan ett kvittningsyrkande är en processhandling som innefattar en begäran till domstolen att denna ska ge domen ett visst innehåll. Kvittningsförklaringen ska till sitt innehåll vara tillräckligt preciserad för att borgenären med lite god vilja ska förstå vad saken gäller (Lindskog, Kvittning, 2 uppl., 1993, s. 570). Om part i stället för att avge kvittningsförklaring väljer att väcka genkäromål för att därigenom åstadkomma kvittning och framställer ett kvittningsyrkande, ska det vara en begäran till rätten att denna i sitt domslut ska förklara att de båda fordringarna ska gå i avräkning mot varandra (Ekelöf, Rättegång II, 2 uppl. s. 170).

I och med införandet av lagen om skiljeförfarande (LSF) blev det möjligt för en svarande att framställa egna yrkanden inom ramen för skiljeförfarandet men det är inte fråga om en generell rätt att få kvittningsinvändningar prövade, eftersom skiljemännen fått frihet att i varje särskilt fall bedöma om det finns skäl som gör en sådan prövning olämplig. Av 29 § LSF framgår att en fordran som åberopas till kvittning ska prövas i samma skiljedom som huvudfordringen. Bestämmelsen i 29 § LSF ska läsas i ljuset av 14 kap. 3 § rättegångsbalken (Lindskog, Skiljeförfarande, 2 uppl., 2012, s. 783). Enligt denna bestämmelse kan ett genkäromål inte anhängiggöras formlöst. Yrkande och

grunder måste anges i stämningsansökan. Ett åberopande i den mening som avses i 29 § LSF kan därvid inte avse något annat än vad som anges i 42 kap. 2 § rättegångsbalken. "Den ursprungliga svaranden måste då enligt reglerna om stämningsansökan framställa separat yrkande om det domslut han begär. Han ska med andra ord avge ett till beloppet bestämt avräkningsyrkande. Är genfordran större än huvudfordran, får svaranden kräva dom även på det överskjutande beloppet. Utan uttryckligt yrkande är en sådan dom inte tillåten enligt 17 kap. 3 § rättegångsbalken" (Westberg, Domstols officialprövning, 1988, s. 367).

Skiljemannen har bifallit IIM:s genkärsmål i den del som avser årligt försäljningsstöd med ett belopp om 9 500 USD samt ett av Adamus medgivit belopp om 1 680 USD för stansar. För båda dessa belopp har skiljemannen funnit att IIM är berättigat att kvitta beloppen mot det av Adamus tilldömda beloppet med avräkning på respektive fordrans förfallodag. Skiljemannen konstaterade sålunda att Adamus är berättigat att erhålla 56 102, 85 USD från IIM för levererade produkter och att IIM är berättigat att erhålla 9 500 USD som ersättning för försäljningsstöd och 1 680 USD för stansar. Skiljemannens slutsats var "*Adamus is thus entitled to receive USD 44 922, 85 from IIM*". Skiljemannen meddelade alltså enligt min mening en s.k. kvittningsdom, varigenom skiljemannen verkställde avräkning.

Av utredningen framgår inte att IIM framställde en kvittningsförklaring eller ett kvittningsyrkande. Det har heller inte påståtts av IIM. Skiljemannen har enligt min mening begått ett handläggningsfel genom att avräkna de utdömda beloppen mot varandra. Felet är emellertid inte sådant att det sannolikt påverkat utgången i skiljemålet. IIM:s talan kan därför inte heller enligt min mening bifallas på den i tredje hand åberopade klandergrunden.

